

Το παιδί και το δελφίνι

—Έλα μικρό αγόρι
βγες απ' τη θάλασσα,
κυλάω στο κατηφόρι
σανδάλι χάλασα
και στου γυαλού την άκρη
φωνή μου λύνεται
μαργαριτάρι δάκρυ
στο πέλαο χύνεται.

Το φέρνει ο αστερίας
το φίδι του νερού
στο στόμα μιας υδρίας
στην άκρη του φιλιού
κρυφό ένα τραγουδάκι
γλυκά ξοδεύεται
κοχύλι και ψαράκι
βυθός παιδεύεται.

Πώς ξαστοχάς, αγόρι,
αγάπες της στεριάς,
εμένα, ωραία κόρη,
τα λόγια της γιαγιάς
τον ήλιο, το φεγγάρι
και τ' άστρα τ' ουρανού
ποιο κύμα σ' έχει πάρει
και στάλαξε στο νου;

—Γαλάζιο ένα δελφίνι
μου χάρισε φιλί
και στου χορού τη δίνη
γιορτάζουμε μαζί,
του λέω παραμυθάκι
και αναδύεται
με λύρας τραγουδάκι
λυγάει και σείεται.

Γαλάζιο ένα δελφίνι
με φέρνει στη στεριά

σε σας με ξαναδίνει
για νά 'χω συντροφιά
και γνωστικός στη φύση
σαν τον αητό γερά
σ' Ανατολή και Δύση
ν' απλώνω τα φτερά!

Αναστασία Κόκκινου,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης,

26-5-2016